

## Odmev iz Afrike

Ilustriran mesečnik  
v prosep afriških  
misijonov  
s prilogo „Klaverjev koledar“.

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja  
LJUBLJANA.

**Odmev iz Afrike,** ilustriran mesečnik v prosepah afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem, laškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto v slovenski izdaji **Din. 6.—**, s prilogo „Klaverjev koledar“ **Din. 8.—**. Posamezna številka „Odmeva“ **75 par.** —

**Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 3.**

---

#### VSEBINA:

Marijo ljubiti je največja sladkost. — Sožalnice. — Iz misijonov: Apostolski vikariat Njasa. — Črni semeniščniki. — Hvaležni ugandski semeniščniki. — Kratki misijonski dopisi. — Zakaj nam je toliko za „Zvezo afriškega tiska“. — Pomožne misijonarke v rojstnem kraju sv. Terezije. — Spodbudna smrt mlade zamorke.

Slike: Pred podobo Marije. — Črni novoposvečenci.

---

#### Darovi sledijo v prihodnji številki.

Bog plačaj vsem milim dobrotnikom!

---

#### Vpišite svoje ljube rajne v „Mašno zvezo za Afriko“.

Udje te mašne zveze dajo enkrat za vedno prispevek **1 Din.** in so deležni 300 sv. maš, katere se berejo za ude, bodisi žive ali mrtve. Kdor želi sprejemno podobico, naj pošlje **25 par več.**

---

#### Čitajte in uprizarjajte igri:

##### „Klic božji“,

v treh dejanjih, cena Din. 2:25.

##### „Lakota v črni deželi“,

v enem dejanju, cena Din. 2:25.

Se naroča pri Klaverjevi družbi v Ljubljani.



„PLETEMO TI VENCE . .“

## **Marijo ljubiti mi je največja sladkost.**

Pač po pravici in z vso gotovostjo smemo verjeti, da ni nobena molitev Mariji tako všeč, kakor sv. rožni venec. To molitev je ona sama razodela sv. Dominiku kot najboljše orožje zoper krivo vero. Seveda pa ni zadosti, da ga sami radi molimo, ampak prizadevajmo si, da bodo to lepo molitev prav pridno opravljali tudi drugi. Nihče pa ni za njo tako do vzeten, kakor črni novokrščenci v Afriki, o kojih ljubezni do sv. rožnega venca nam misijonarji pripovedujejo ganljive vzglede. Spreobrnjenje črnca v Afriki pomenja torej pomnožitev češčenja naše ljube nebeške Matere.

Pridobitev takih duš, pa ni ravno tako težka. Četudi sami ne moremo v poganske dežele, čeprav nimamo zemeljskega bogastva, da bi z večjimi vsotami pospeševali razširjanje sv. vere, nekaj pa vendar lahko storimo. Molimo goreče in pridobivajmo novih čitateljev našim misijonskim

listom! Mogoče se najdejo med njimi taki, ki bi čutili v sebi poklic za misijonsko službo, ali imajo potrebna sredstva, da lahko z izdatno miloščino podpirajo misijone.

Ne opustimo torej lepe priložnosti, razveseliti Kraljico sv. rožnega venca ter takoj sedaj premislimo, kako in kje bomo pričeli z nabiranjem novih naročnikov! Marija nam bo to obilno poplačala s svojo materno ljubeznijo!

### Dušna premija.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo  
afriški misijonski škofje in misijonarji  
letno 500 svetih maš.

### Sožalnice

povodom smrti naše drage vrhov. voditeljice  
grofice M. Ter. Ledóchowske. Rim.

Nj. Svetost Pij XI. je blagovolil izraziti svoje sožalje preč. generalu družbe Jezusove, kateri je sam poročal sv. Očetu o smrti svoje sestre. Istotako kardinal-prefekt Propagande, ki je bil tačas odsoten.

Njeg. eminenca kardinal Marini je prišel osebno molit k nogam naše častite ustanoviteljice. Istotako tudi kardinal Frühwirt, kateri je govoril z velikim spoštovanjem in občudovanjem o blagi pokojnici ter rekel, da je delo grofice Ledóchowske že od začetka zasledoval z velikim zanimanjem. Vspodbujal nas je, popisati njeno življenje, ki bo mnogim v spodbudo. S tem smo že pričeli in upamo, da se bo tudi sv. Kongregacija redov za to zanimala.

Izmed mnogo sožalnic, katere so nam dospele v Rim, naj omenimo le pisma kardinalov: Pompili, Caggiano, Lavrenti, Bisleti, Scapinelli, Ranuzi; nadškofov Paceli iz Monakovega, Bilczewski iz Krakava, Palica, de Tomasi, Huyn, Tiberghien, de Rego-Maia in Virili v Rimu. Grof Salis, angleški minister pri Nj. Svetosti, ki je kot bližnji sorodnik blage pokojnice spremljal njeno truplo na pokopališče za sv. Petrom. Nadalje sožalnice mnogo drugih prelatov in čast. opatov, med temi general-superior Belih očetov škof Livinhac, general-superior družbe Božje Besede, Vrhovni predstojnik Servitov, Redemptoristov, oblatov Brezm. Spo-

četja in število predstojnikov in predstojnic drugih misijonskih družb in ženskih redov.

Našo žalost pa so se posebno delile voditeljice central in podružnic raznih narodnosti, katere so se tako ne-sebično posvetile delu misijonov in Klaverjeve družbe. Te vse so v naši ustanoviteljici izgubile ljubeče materino srce, ker z vsemi temi je blaga pokojnica osebno dopisovala in njih delo visoko čislala. Žal, ne moremo imenovati tukaj imena še številnejših dobrotnikov, ki so globoko z nami čutili. Šla je v večni mir in prosila bo za Vas, ona, ki Vam je bila za vsak milodar v prid afriških misijonov tako hvaležna. Kako je čislala posebno milodare, katere so darovali in pošiljali delavci in revnejši stanovi, te je ona še posebno ljubila.

Mi se zahvaljujemo vsem, vsem, iz globine srca.



## **Iz misijonov:** **Apostolski vikariat Njasa.**

O. Rivierre iz reda montfortskih misijonarjev piše naši vrhovni voditeljici iz Blantira.

Afrika je izročena Vam kot Vaš poseben delež, vsa Afrika z vsem svojim trpljenjem, z vsemi potrebami. Zato prihajam danes k Vam, dasi nimam nikakega drugega naslova, da bi se Vam predstavil, kakor: „Ubog misijonar“. Misijonska postaja v Blantiru, izročena varstvu blaženega Ludovika Marije Grignona montfortskega, nujno potrebuje cerkve, ki bi bila dostojna naše sv. vere.

Blantire je znamenito križišče srednjeafriškega prometa in glavno trgovsko mesto njasanske dežele. Vedno vlada tu pestro življenje in tako živahna trgovina, da se zdi človeku, kakor bi bil kje v Evropi. Tujcev je tu vse polno; dan na dan prihaja na stotine črncev, nosečih pridelke dežele, da jih zamenjajo za evropske izdelke.

Ponosno, vsem vidni, kipita v nebo dve protestantski molivnici. Ena je last Škotov, druga pristašev anglikanske veroizpovedi. Tudi mohamedanci imajo svojo molivnico; celo framazoni so priredili elegantno vilo za svoje zbirališče. Edino katoliki, zastopniki edino prave vere, nimajo niti preproste kapelice. — Kakor gora me teži ta nedostatek. Ne



bom se pomiril, dokler ne bom povedel svojih ovčic, črnih in belih, v primerno hišo božjo, kjer bodo mogli izpolnjevati svoje verske dolžnosti. Vsi moji verniki upajo, da nam bodo naši prijatelji v Evropi pomagali, da bomo mogli pričeti v kratkem izdelovati opeko. Tudi so vsi sklenili, da bodo mnogo molili za vse dobrotnike, ki nam bodo prišli pri zidavi na pomoč.

Za tu bivajoče belokožce smo priredili eno sobico v naši hiši kot kapelico. A naši dragi črnici, pripadajoči štirim plemenom, morajo biti zadovoljni s šolo, kjer pa so prostori veliko pretesni, da bi mogli v njih vsi prisostvovati službi božji.

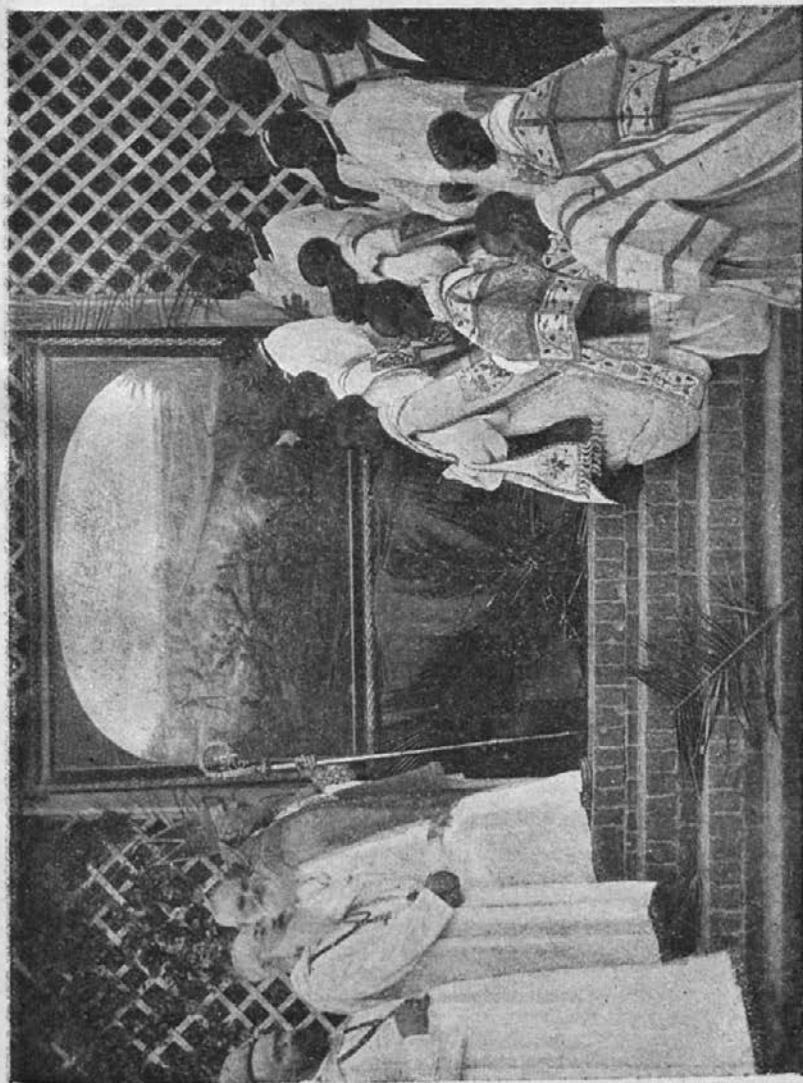
Vse moje upanje je „Družba sv. Petra Klaverja“, ta delilka dobrot božjih. Dragi nam „Odmev iz Afrike“ nam spričuje, da se obračajo nanjo iz vseh delov črnega sveta, od juga in severa, vzhoda in zahoda, in da „Družba“ najde vedno sredstva ter povsod pomaga. (Ljubi Bog nam je res naklonil mnogo dobrotnikov, da smo z njihovo pomočjo mogli razne prošnje uslišati. Hvala mu stotera! Uredništvo.)



## Črni semeniščniki.

Škof Keiling iz reda očetov sv. Duha piše Klaverjevi družbi:

Prosim srčno pomoči za zidavo našega semenišča in za naše semeniščnike. Naših šest semeniščnikov stanuje zdaj pri otrocih v misijonu Sambo. Če pravim, šest seminaristov, ni s tem rečeno, da bi jih ne bilo več, ki čutijo v sebi poklic. V vseh naših postajah je lepo število dečkov, ki prosijo za sprejem v semenišče. Še pred nedavnim mi je pisal predstojnik v Kakondi: „Vaša pot tu skozi je bila od blagoslova božjega spremljana in je obudila v več srcih poklic za duhovski stan. Ne samo eden ali dva, ne, šest ali sedem dečkov je voljnih vstopiti v semenišče. Že ko ste se poslovili od tod, so hoteli kar peš za Vami. Tudi sem izvedel, da vstanejo vsako noč ter gredo v kapelico in opravljajo tam pred Najsvetejšim molitveno uro. Odločili so se opravljati jo tako dolgo, da bodo sprejeti v semenišče. K mizi Gospodovi pristopajo vsak dan in navdušujejo s svojim zgledom še druge.“ — Toda ne vem, kam z njimi, ne vem kako naj jih preživim. O, ko bi se našel kje kak velikodušen dobrotnik!



Trije črni novomašniki in štirje dijakoni. (Uganda).  
Posvečeni 6. jun. 1920, na dan proglašenja 22 zamorskih mučencev za blažene.

## Hvaležni ugandski semeniščniki.

Tole pismo poslano naši umrli vrhovni voditeljici, naj bo v tolažbo in vzpodbudo vsem našim dobrotnikom, zlasti vsem, ki so naredili kako ustanovo za semeniščnike. Naj ljubi Bog da prav mnogim črncem poklic za duhovski stan, Klaverjevi družbi pa istotako mnogo sotrudnikov in dobrotnikov.

V radosti nam utripljejo srca, ko Vam pišemo to pismo. Naj Vam pove, s kako otroško ljubeznijo Vas ljubimo in kako smo Vam hvaležni za vse, kar ste nam dobrega že storili in nam ga še vedno izkazuje.

Ljubezen Vas je gnala, da ste zapustili domovino in da v tuji deželi neumorno delujete za zamorce. Vsi izlivi naših hvaležnih src pač ne morejo zadostiti, da bi Vam poplačali vse nam storjene dobrote, vse za nas prevzete skrbi.

Želimo Vam srečno in blagoslovljeno novo leto in za tem še mnoga, mnoga, da bi mogli svojo „Družbo“ bolj in bolj okrepiti. Ko bi se Vam pridružilo mnogo bogatinov, in bi podpirali Vaše blago podjetje. Na novega leta dan bomo zlasti goreče prosili blažene ugandske mučence, naj Vam in vsem Vašim sotrudnicam pri Očetu nebeškem izprosijo kar največ milosti in blagoslova.

Za zdaj ni med nami nobenega, ki bi bil sprejel že višje redove. A šest izmed nas je dokončalo preizkušnjo v misijonskih postajah in bodo dobili subdiakoniat.

Izrekamo Vam tudi zahvalo, da molite za nas z namenom, da bi bili dobri in vestni duhovniki.



## Kratki misijonski dopisi.

**Misijonska sestra Stanislava** piše iz Afrike Družbi sv. Petra Klaverja: „Ne daleč od misijonske postaje Sv. Peter se dviga v nebo 3000 metrov visoka gora, Mount Sergeant (Seržón). Pokrajina je čudovito krasna in me spominja naših gorâ, med katerimi sem doma. Na to goro v določenih časih romajo zamorci: možje, žene, mladenčci, dekleta, otroci. Vodja tega romanja je neki zamorec; temu mora plačati vsak romar spodaj ob vnožju gore 5 šilingov, na gori spet 5 šilingov (kron).

Na gori postavijo šotore; nato se vrste 3 tedne molitve, pridige, posti in očitne spovedi. Pridigar je protestant. Pravi črncem, da je duh Božji z njim in da more delati čudeže. Mnogi mu res verjamejo in so mu slepo udani. Pretekli mesec so prinesli k njemu bolnega moža, naj bi ga ozdravil. Pridigar je molil ob njem in spet in spet ponavljal: „Pridi sv. Duh — poberi se satan.“ Bolniku pa le ni odleglo. Nekateri navzočih so začeli dvomiti, ali pridigar res ne more delati čudežev. A ta je svoj



neuspeh pripisoval na rovaš bolnikovih grehov. Nato je bolnika masiral, in bolnik je kmalu nato umrl. Da ne bi izvedela policija o stvari, so ga pokopali kar na gori. Več jih je nato od krivega preroka odpadlo; mnogi pa so mu vendar še ostali zvesti. Kako se nam ti reveži smilijo. Ko bi le imeli več katehistov, ki bi bili duhovnikom v pomoč. A ti stanejo spet toliko denarja, tega pa nimamo.“

**O. Reukens**, sv. Jožefa misijonar v Mil-Hillu piše iz Lvale v vikariatu Zgornjega Nila: „Dne 26. maja smo imeli tukaj v Lvali prvič procesijo sv. Rešnjega Telesa. Mnogo vernikov je prišlo dvajset milj daleč in še dlje, da so se mogli procesije udeležiti. Tudi katehumenov je prišlo lepo število. Ne dvomimo, da nam bo ta lepi dan naklonil prav poseben blagoslov božji. — Z veselim srcem Vam sporočam, da smo slikanje naše cerkve dokončali. V začetku leta sem podaljšal cerkev za 30 čevljev. Pročelje je sezidano iz opeke in s cementom utrjeno. Notranjščino smo sedaj poslikali z vodnimi barvami. Upamo, da jo bomo še z marsičem ozalj-

šali. Saj cerkev ne more biti nikoli dovolj lepa. Prvič je hiša vsemogočnega Boga. Drugič, naj spoznavajo zamorci iz lepote hiše Božje veličastvo Božje, in da zanj ni nič dovolj dobro, karkoli mu damo. Tudi mi ubogi duhovniki, ki vidimo v teh poganskih krajih tako malo lepega in razveseljivega, čutimo potrebo po lepi cerkvi, da nas vsaj ta tolaži, dviga, razveseljuje. Zato smo je tudi mi zelo veseli.

**O. Porte**, oblat Device Brezmadežne, piše: „Nova cerkev, ki sem Vam pravil o njej v Rimu, je deloma že dozidana in upam, da bo o Veliki noči povsem dogotovljena. Našim kristjanom bo res v čast; obširna in vestno zidana je lep spomenik verske gorečnosti naših črncev in ono malo belokožcev, ki bivajo tod okoli. Stavba te cerkve nam je res povzročala mnogo skrbi in denarnih žrtev. A Previdnost Božja, ki nam je doslej še zmerom pomagala, nas tudi sedaj ne bo zapustila. — Konec mojega življenja se bliža. A srečen sem, da morem svojim izpreobrnjencem zapustiti vsaj dostojno hišo božjo.“



## Zakaj nam je toliko za „Zvezo afriškega tiska.“

**O. Canjola**, misijonar iz reda „Consolata“ piše Klaverjevi družbi: Dobro Vam je znano, kako radodarno delé protestantske družbe denar in druge dobrote vsakemu, ki se jim pridruži, samo, da bi dobili tem več pristašev. Če postanejo pristaši še celo „izpreobrnjenci, pravoverni“ in goreči zagovorniki protestantizma, dobé lepo novo obleko, tudi kako dobro službo, pred vsem pa popolno, krasno opremljeno sv. pismo. Takoj se čutijo zelo vzvišene nad katoliki. — Zato bi radi tudi mi dali svojim katehistom kake lepe, res dobre knjige.

## Pomožne misijonarke v rojstnem kraju sv. Terezije.

Tudi na Španskem, v domovini velikega sv. Ignacija, sv. Petra Klaverja in sv. Terezije, se širi naše misijonsko delo vedno bolj in bolj. Dne 19. aprila t. l. je imela neka sodalka ali pomožna misijonarka sv. Petra Klaverja veliko srečo, obiskati mestece Avila, kjer je tekla zibka sv. Terezije. (Propagandno potovanje jo je peljalo z njeno spremljevalko tudi v te kraje). Z veliko pobožnostjo in spoštovanjem sta obedve obiskali kraje znamenite po tej veliki svetnici: sobico, kjer je bila rojena: vrt kjer se je igrala s svojim mlajšim bratcem Alfonzom, vrtna vrata, skozi katera sta na skrivnem ušla iz mesta in hitela v Afriko, da bi tam kot mučenca prelila kri za Jezusa.

O da bi izprosila sv. Terezija tudi nam tako gorečo in dejansko ljubezen za čast božjo in rešitev duš!

## Spodbudna smrt mlade zamorke.

Sestra Alojzija, dominikanka v južni Afriki, piše Družbi sv. Petra Klaverja:

„Pripovedovati hočem danes ljubim čitateljem o spodbudni smrti mlade zamorke. Bila je pred kratkim učenka naših misijonskih sester. Po sv. krstu se je omožila, toda kmalu nato zbolela za smrt. Nepopisno jo je bolelo, ko so pogani stanujoči z njo v isti koči, radi tega začeli glasno tarnati ter po poganski šegi biti z glavo ob steno. Odločno je izrazila svojo nevoljo nad tem početjem, proseč misijonske sestre in nekatere navzoče kristjane, naj zapoje nekaj božičnih pesmi. Malo pred smrtjo je želela slišati še pesem v čast najsv. Zakramentu; med tem pa je mirno s smehljajem na ustih v Gospodu zaspala. Pogani, ki so bili priča te blažene smrti, so občudovali to sladko radost, s katero se je ta lepa duša ločila od telesa. Dobre sestre pa so se potolažene in hvaleč ljubega Boga vrnile v misijon-

### Popolni odpustek,

ki ga lahko dobe udje Družbe sv. Petra Klaverja:

**28. oktobra**, na praznik sv. apostolov Simona in Juda Tadeja.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in prěsv. Rešnjega Telesa, obisk cerke, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu.

Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.  
Natisnila tiskarna „Tisk. Društva“ v Kranju.

## Času primerno premišljevanje.

Varčevati, modro vse razdeliti, da, marsičemu se odpovedati — to je sedaj življenjska zahteva v mnogih rodbinah. Življenje, in najsi je še tako preprosto, stane zdaj velike svote. Perilo in obleka vedno dražja, davki visoki. Z veliko skrbjo gleda marsikdo v bodočnost in se vprašuje: „Kaj bo iz tega?“

Hočeš nočeš treba je črtati marsikak izdatek. Toda katerega? Živež je potreben, obleka tudi, davke moramo plačati, raznim dragim veselcam pa smo se itak že odpovedali. Kje torej pričeti z varčevanjem? Pa pride človeku na misel: „Odmeva iz Afrike ne naročuj več, pa imaš najmanj izgube.“ Toda, ali je to res? Izgubimo li s tem res najmanj? — Da si moremo na to vprašanje prav odgovoriti, treba resno pretehtati, kak dobiček imamo od „Odmeva“.

Da se bolj in bolj izobrazimo, spoznavamo tuje kraje in narode, to bi bilo še najmanj. A kolikokrat smo si ob branju „Odmeva“ okrepili pogum, lastni pogum in se sramovali lastne malodušnosti v vsakdanjih krizih in težavah, ko smo brali, kaj vse in kako junaško prenašajo v daljnih tujih deželah junaki misijonarji najrazličnejše težave. In kolikokrat smo ob čitanju čutili sveto veselje v srcu, ko so nam misijonarji pripovedovali o lepih svojih uspehih, o gorečnosti novoizpreobrnjenecv, o njih zvestobi v sv. veri in vestnem izpolnjevanju zapovedi naše sv. vere. Ali se ni naša vera ob njihovi nanovo oživila in okrepila?

Ni li to nič vredno? — A recimo, da bi vse to dobili tudi pri čitanju kakega drugega lista, pa niso li milosti, ki jih prejemo iz 500 svetih maš, katere darujejo misijonarji letno za ude Klaverjeve družbe, vredne te male naročnine za „Odmev“? Bi li potemtakem bilo umestno, črtati ta mali znesek, ter se s tem oropati dobrot, ki nam jih ne morejo tatovi ukrasti, ne rja snesti? Naj nas torej res draginja prisili, da se bomo odrekli narsičemu, kar nam je bilo drago, „Odmevu“ hočemo ostati zvesti. Naj nam oznanja še zanaprej, kaj se godi v tistih daljnih poganskih krajih, in naj vnema naša srca, da sodelujemo z misijonarji ter priborimo tudi ta temni del sveta za Kristusa Gospoda. Naj utihnejo ob tem vsi razni pomisleki, in če je treba varčevati, ne bodemo varčevali v stvari, ki nam prinaša toliko milosti in koristi kakor „Odmev iz Afrike“.

A. S.

---

*»Ko bi moral prodati tudi svoj škofovski križec, mašno obleko, svoje pohištvo, da bi zagotovil življenje enemu samemu katoliškemu listu, rad bi storil to!«*

*Pij X. kot patriarh beneški.*

---

## Naznanjamo

vsem ljubim prijateljem in dobrotnikom misijonov, da znaša  
**botrinski dar**

za enega poganskega zamorčka najmanj **60 dinarjev**. Kdor toliko daruje, postane njegov boter in mu sme določiti ime. (Manjše darove, katere vedno s hvaležnostjo sprejemamo, pa vpišemo kot prispevke v ta namen.)

Za odkup enega zamorskega sužnja pa je potrebna vsota najmanj **150 Din.** — Kot prispevki v ta namen pa se sprejemajo s hvaležnostjo tudi manjši darovi, ker iz malega raste veliko.



## Bodite apostoli!

Ljubi bralci, bodite apostoli! Ne morejo iti vsi v Afriko kot misijonarji, ne postati vsa dekleta misijonarke v črni deželi, ne morejo vsi darovati velikih vsot za misijone. Pa vendar bodite apostoli doma! Širite in priporočajte povsod naš misijonski

### Klaverjev koledar 1923.

S tem storite izvrstno misijonsko delo. Naj velja kar hoče, par koledarčkov pa boste vendar kje razpečali in priporočili! Če storite pri tem sledeči namen: kolikor koledarjev razpečam, toliko duš ubogih zamorčkov želim rešiti. Ali mislite, da se bo ljubi Bog dal v velikodušnosti prekositi? Gotovo ne!

Stariši in vzgojitelji pa naj ljubim otrokom kupijo in priporočajo

### Koledarček za mladino 1923.

Lepe, poučne povestice in slike se bodo vtisnile v mlada otroška srca, rodila in utrdila ljubezen do misijonov in sv. vere. Torej dvojno dobro delo storite: Misijone podpirate in koristno čtivo širite. Temu naj sledi tudi dvojno plačilo.

En „Klaverjev koledar“ stane 2 dinarja, en „Mladinski koledarček“ pa samo 1 Din. 25 par. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja. Z Bogom na delo in rešitev duš!



**Prosimo, pošljite pri poravnavi koledarjev obenem tudi naročnino za „Odmev“ in „Zamorčka“ za prihodnje leto!**

---

### Pomožne misijonarke za Afriko

so dekleta, ki posvetijo vse svoje življenje službi afriških misijonov, in delujejo tiho in nepoznano v družbenih hišah ali kamor jih pošlje pokorščina. — „Kdor more umeti, naj razume.“ —